

Красив беше град Звъниград с високите крепостни стени и стройни кули, разположен в южните склонове на Стара планина по течението на Бяла река. Там живееше едно добро дете - Звънимир. Наричаха го Мирко. Той беше сираче и баба му се грижеше за него.

Като поотрасна, стана овчарче и много помагаше на старицата. Жалеше я, не правеше никакви пакости. Чуеше ли да звънне църковната камбана срещу празник, отиваше при стария звънар, който го научи да се кръсти правилно, да се моли и да бъде добро християнче. Един ден му подари чудна свирка. Научи го да свири и Мирко, западнеше ли агънцата, свиреше до забрава.

Но дойдоха тежки времена. Стигна вест, че турците приближават. Царят бе напуснал столицата Търново и Патриарх Евтимий бе останал сам с изплашения народ. Той поучаваше всички да се уповават на Бога. И в Звъниград нямаше кой да защити българите. Баба му подготви Мирко за изпитанията. Тя го посъветва да приеме свето Причастие, за да се укрепи. Той я послуша.

Забиха тревожно камбаните, събраха се хората и решиха да бягат на север през планината. Баба му беше стара и болна и не можеше да тръгне с групата. Както свети Патриарх Евтимий повери народа на Света Троица, така и бабата повери Мирко на Бога. Прегърна го, целуна го през сълзи и го благослови с думите: "Бог да те закриля!", и той тръгна.

Стръмнината по Граднишкото дере беше голяма и пътят - труден. От тревога ли, че остави баба си, от умора ли, краката му се подкосяваха и той започна да изостава. Като остана съвсем сам, усети, че му притъмнява пред очите. Хапна хляб и сирене, които баба му беше сложила в торбичката, и глътна вода от горския извор. Прекръсти се, помоли се Бог да го закриля и тръгна по стръмнината. Не изпита страх, когато се стъмни. Ангелът го пазеше.

Залута се в гората и с дни пътуваше. Една привечер стигна до бедна кошара. Овчарите със стадото бяха избягали. Когато усети силен глад, нещо прошумоля край него. Обърна се и видя една козичка. Погали я, даде ѝ да хапне сено и я издои. Щом глътна няколко глътки топло мляко, почувства, че силите му се връщат.

Като се съмна, тръгна с нея нагоре. Зад високи дървета се показва малък манастир. Влезе в него, но картината беше печална. Турците го бяха опожарили. В храма нямаше икони, но от стенописите благославящият Христос го гледаше с топъл поглед. Коленичи, помоли се и изпроси небесна закрила. В една малка стая намери брашно, сол и парче хляб. Взе ги и поведе козичката все нагоре.

Като се изкачи нависоко, загледа се надолу и видя под скалата огромна мечка. Козичката стана неспокойна. Страхуваше се от дивия звяр. Мирко се прекръсти и остана спокоен. Мечката се отдалечи с тежки стъпки. Той благодари на Бога и пак тръгна на път.

Пътува цял месец и най-после стигна равнината. Застуди ли се вечер, лягаше до козичката и двамата се топлеха. Веднъж забеляза малка къща. Приблужи се и почука. Добра жена го прие. Като се върна мъжът ѝ дървар и като разбраха колко е страдал Мирко, гостиха го и го облякоха в чисти дрехи. Насядаха край огнището и един през друг го разпитваха:

- Как оцеля, мило дете?

- С Божията закрила - отговори Мирко и разказа как с молитва е посрещал всяка опасност.

Мирко и козичката останаха завинаги при тях. Привечер той седнаше на някой пън и свиреше, докато изгрее луната. В песента му се долавяше и тъга, и радост, и надежда в Божията закрила.

Монахиня Валентина Друмева, Православно вероучение за деца, www.sveta-gora-zograph.com

